

פרשת ואתחנן

מיתוק הדינים

וְאֶתְחַנֵּן אֶל יְהוָה בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר:

אירטמיג "נחנתאו" ורמאש מישודקה ונימכח ירבד תא איבה **אבא עטרת ראשינו רבינו יורם אברג'ל** חמש מאות וחמש עשרה, ובא לרמוז שמשה רבינו התפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות כדי להיכנס לארץ ישראל, שזה כמניין "תפילה" וכמניין "שירה". ואבא היקר עטרת ראשינו העלה בשיעורו הנפלא, שבוודאי המספר חמש מאות וחמש עשרה, הוא לא סתם מספר "מיקרי" שכך יצא שמשה רבינו התפלל, אלא היה עניין ממשי במספר הזה, ומהו?

סהמש סיניד יתב השיש סימשב שיש מישודקה ונימכח ירבד תא **והביא אבא היקר רבינו יורם אברג'ל** יוצאים לעולם כל הדינים והעונשים על ראשי הרשעים ה' יצילנו, ועליהם רמז הנביא יחזקאל בדברי נבואתו על עונשם של עובדי העבודה זרה, "ויקרא באוזני קול גדול לאמר, קרבו פקודות העיר ואיש כלי משחתו בידו, והנה שישה אנשים באים מדרך שער העליון... ואיש כלי מפצו בידו" (יחזקאל ט, א-ב), ופירשו חז"ל השיש תניחב מהש - הלכמו רבשמ, תיחשמ, המיח, קף, קצק: מה ולא מישנא השיש רשא (א, הנ תבש) בתי הדינים הנזכרים.

שורדבו": ושדוק נושלב (יאלמש 'ר שרד ה"ד א, בל תוכרב) **וכתב הגאון הקדוש בעל הפני יהושע** העליתי עוד שזה פירוש הפסוק: 'רב לך אל תוסף דבר אלי עוד', שאילו התפלל משה עוד תפילה אחת, שהם תקי"ו) חמש מאות ושש עשרה תפילות, ועולה שש פעמים מנין 'אלהים', היה ממתיק בזה שש בתי דינים האמורים בפרק במה בהמה (שבת שם) והיה נענה בתפילתו. לכך אמר לו (הקב"ה) אל תוסף דבר".

והיינו שעיקר כוונתו של משה היתה להתפלל חמש מאות ושש עשרה תפילות, כמנין שישה פעמים שם השישב מישרשומה, סיניד יתב השיש מתואב סיללכנה סינידה לכ תא לארשי ינב לעמ לטבל ידכ, 'מהלא' שמות 'אלהים', כי מגודל אהבתו של משה לעם ישראל, רצה לפעול בתפילותיו הקדושות שלא ישלוח עליהם שום דין וחרון אף, אלא רק חן וחסד ורחמים.

אולם כשהגיע משה למנין חמש מאות וחמש עשרה תפילות, וכמעט שסיים לבטל את כל הדינים, עצר אותו הקב"ה ומנע ממנו להוסיף עוד תפילה אחת ולהגיע למנין חמש מאות ושש עשרה תפילות, כדי שתשאר בעולם על כל פנים בחינה מועטת של דין, כי אם לא תהיה בעולם בחינת דין כלל ועונש לרשעים, הם יתגברו בו ביותר, ויעשו ככל העולה על רוחם, ויגרמו לחורבן העולם, ומפני תיקונו וישובו של עולם ראוי ונכון הוא שתהיה בו על כל פנים בחינה מועטת של דין, כמו שנאמר: "ואל זועם בכל יום" (תהלים ז, יב), ופירשו חז"ל (ברכות ז, א) שזעמו של הקב"ה הוא רגע אחד בכל יום.

יבא) תוגרדמ שש תללוכה, האמוטה חור תא וילע קשומו, ושעי אל רשא מישעמ השוע מדאשכ **אך חלילה** אבות הטומאה, אב הטומאה, ראשון, שני, שלישי ורביעי לטומאה, הרי הוא מגביר עליו את הדינים היוצאים מאותם שישה בתי דינים. ולעומת זאת, כשאדם עוסק בתורה הקדושה, על ידי זה הוא זוכה

להמתיק מעליו את כל הדינים. כי התורה היא בחינת ו', שהרי התורה ניתנה בתאריך ו' בסיון, וכן אורכן ורוחבן של לוחות הברית היה שישה טפחים (ראה בבא בתרא יד, א), וכל עמודי הספר תורה מתחילים באות ו', וכן כל התורה שבעל פה נכללת בשישה סדרי משנה - וכל זאת כדי לרמוז שגדול ועצום כוחה של התורה הקדושה להמתיק מעל העוסק בה את כל הדינים היוצאים מאותם שישה בתי דינים כנ"ל.

לארשימ מדא לכ לש החלצהב חומשל הכוזו, האנקה תדימ תא ובלמ ריסהל הכוזו סדאשכ, **ולמעלה מזה**, בזה הוא מבטל מעליו את כל הדינים של שם אלקים, ומאיר על נפשו את אור החסד של שם הוי"ה. ורמז לכך: 'קנאה' עולה בגימטריא שש פעמים שם הוי"ה - שהם שמות הרחמים, הממתיקים את שישה שמות אלהים - שהם שורש הדינים.

אניק אל אוה, ותימהל ושקיבו וב ואניק מהש דועבו, ויחא לע הבוט יעב טיבה דימת **וכיון שיוסף הצדיק** בהם כלל, ואדרבה, ביקש את השלום והאחווה, על כן בעת שהורד מצרימה ונמכר לפוטיפר סריס פרעה, ליוו אותו בכל עת שמות הוי"ה, המורים על מידת החסד שבה עטף אותו הקב"ה לשומרו מכל משמר, כמו שנאמר: "ויהי הוי"ה את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדוניו המצרי, וירא אדוניו כי הוי"ה איתו וכל אשר הוא עושה הוי"ה מצליח בידו, וימצא יוסף חן בעיניו וישרת אותו ויפקידהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו, ויהי מאז הפקיד אותו בביתו ועל כל אשר יש לו ויברך הוי"ה את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת הוי"ה בכל אשר יש לו בבית ובשדה" (בראשית לט, ב-ה), והרי 'יוסף' עולה בגימטריא שישה שמות הוי"ה.

לכ ובילמ ריסי, וידי השעמ לכב'ה תכרב היהתשו, קידצה פסויכ "חילצמ שיא" תויהל פפחש ימ לכ **על כן** קנאה, וישמח בהצלחתו של כל אחד ואחד מישראל, וכן תמיד ישתדל לנהוג בחסד ורחמים עם כל בר ישראל, וכך לא יסורו מעליו חסדי הבורא אפילו לרגע אחד.

